

СУОЛОТИ МУҲИМ ДАР ЗИНДАГИИ ИНСОНИ МУСУЛМОН (5)

[Тоҷики – Tajiki – طاجيکيۃ]

2010 - 1431

islamhouse.com

أسئلة مهمة في حياة المسلم (٥)

« باللغة الطاجيكية »

2010 - 1431

islamhouse.com

27. Эҳсон чист?

Паёмбари Ислом (с) дар ҷавоби ин суол чунин фармудаанд: *“Эҳсон ин аст, ки чунон аз Худованд битарсӣ, ва уро ибодат кунӣ ки гӯё Ӯро мебинӣ ва агар чунин эҳсос надорӣ, чунон бовар дошта бошӣ, ки Худованд туро мебинад ва нозир ва муроқиби туст”* (Мутафақун алайҳ).

Эҳсон болотарин маротиби сегонаи дин аст, ки ҳар мусулмоне метавонад ба он бирасад.

28. Ақсоми тавҳид кадоманд?

1. Тавҳид дар рабубият ва он ин аст, ки корҳое чун офариниш, рӯзӣ расондан ва ғайраро танҳо дар тавон ва қудрати Худованд бидонем. Лозим ба зикр аст, ки қабл аз биъсати Паёмбар (с) куффор ва мушрикони ба ин навъ тавҳид эътиқод доштанд.

2. Тавҳид дар улӯҳийят ва иборат аст аз ин ки корҳое чун намоз, назр ва ғайраро, ки бандагон барои тақарруб ба даргоҳи илоҳӣ анҷом медиҳанд, танҳо барои Худованд анҷом диҳем. Паёмбарон ва китобҳои онон ба хотири исботи ҳамин тавҳид дар миёни инсонҳо фиристода шуданд.

3. Тавҳид дар номҳо ва сифоти Худованд ва он иборат аст аз ин ки танҳо асмои ҳусно ва сифоти улӯе, ки Худованд ва Паёмбараш (с) онро баён ва эълон намудаанд, барои Худованд зикр кунем ва аз ҳар навъ таҳриф (тағйир дар маъно ва мафҳум), тақйиф (пардохтан ба баёни кайфият ва миқдор), таътил (муъаттал кардани асмоъ ва сифоти Худо бидуни ҳеч

мафҳум ва маънӣ) ва тамсил (мўътақид будан ба мислу монандӣ дар асмоъ ва сифоти Худо ба асмоъ ва сифоти махлуқин) барои онҳо парҳез намуд.

29. Валӣ кист?

Ў мўъминест некўкор ва парҳезгор, ҳамчуноне ки Қуръон мефармояд: *“Ҳон! Бегумон дўстони Худованд (субҳон) тарсе бар онон (аз хорӣ дар дунё ва азоб дар охираат) нест ва (бар аз даст рафтани дунё) ғамгин намегарданд (чаро, ки дар пешгоҳи Худо чизе бар онон муҳайё аст, ки баче волотар ва беҳтар аз колоҳои дунё аст) тақво пеша карданд”*(Юнус 62-63).

Ҳамчунин Паёмбар (с) дар мавриди ў фармудаанд: *“Валӣ ва дўсти ман фақат Худо ва мўъминони пок ва некўкор ҳастанд”*. (Бухорӣ ва Муслим).

30. Чӣ вазифае нисбат ба саҳоба бар души мост?

Ононро бояд дўст бидорем, барояшон дуо кунем, қалб ва забони худро аз ҳар навъ ихсонат ба онон пок ниғаҳ дорем, ба баён ва бозгў кардани фазоил ва хубиҳои онон бипардозем. Аз иштибоҳоти онон сарфи назар карда, ва аз ғўтавар шудан дар илали ихтилофоташон бипарҳезем.

Зеро ки онон маъсум аз гуноҳ ва иштибоҳ набудаанд, аммо бояд донист, ки онон ба дараҷаи иҷтиҳод расида буданд ва мучтаҳид агар иҷтиҳодаш дуруст бошад, ба аҷри музоъаф ва дучандон мерасад ва дар ғайри он сурат, танҳо подоши иҷтиҳодашро дарёфт мекунад. Иштибоҳоти онон дар баробари он ҳама фазоил ва

талашҳои фаровонашон барои Исломи ба сони лаккае наҷосат аст дар дарёе азиму жарф, оё ин лакка метавонад он дарёро олуи кунад?! Ва баъзеи онҳо аз баъзеашон бартари доранд. Беҳтарини онҳо ин даҳ нафар мебошанд: Абубакр сипас Умар сипас Усмон сипас Али сипас Талха ва Зубайр ва Абдурахмон ибни Авф ва Саъд ибни Абуваққос ва Саъид ибни Зайд ва Абуъубайда ибни ҷарроҳ, сипас оммай Муҳоҳирин сипас касоне ки аз Муҳоҳирин ва Ансор дар ҷанги Бадр иштирок карда буданд, сипас боқи мондаи Ансор, сипас тамоми саҳобаҳо. Паёмбар (с) дар мавриди шаъни саҳобаҳои худ ҷунин мефармоид: *“Ёрони маро дашном надихед. Ба Худованд савганд, агар ҳар кадоми аз шумо ба андозаи кӯҳи Ухуд тилло инфоқ кунад, наметавонад ҳатто ба нима аз мартаба ва манзалати онон даст ёбад”*. (Бухорӣ ва Муслим).

31. Оё метавон дар мадҳ, шаън ва манзалати Паёмбар (с) муболиға кард?

Бидуни шак, Паёмбар (с) ашрафи махлуқот ва беҳтарини онон аст.

Аммо набояд ба монанди масеҳиён, ки дар мавриди Исо ибни Марям (а) роҳи муболиғаро паймудаанд, мо низ дар мадҳи Паёмбари Исломи (с) роҳи игроқ ва ғулувро дар пеш гирем. Худи Расул (с) низ моро аз ин кор манъ намуда, фармудаанд: *“Маро он тавр, ки масеҳиён писари Марямро мадҳи беандоза кардаанд, ситоиш накунад. Ман фақат бандаи*

Ўям, нас (дар ҳақи ман) фақат бигӯед: Муҳаммад бандаи Худо ва паёмбари Ўст". (Бухорӣ).

32. Оё аҳли китоб мўъмин ҳастанд?

Ҳама яҳудиён ва масиҳиён ва пайравони адёни дигар кофиранд ҳарчанд, ки ба дине муътақид бошанд, ки асл ва решаи он дуруст аст, зеро ҳар кас баъд аз биъсати Паёмбари ислом (с) ба дини ӯ нагаравад, бар тибқи Қуръон, аъмоли ӯ пазируфта нашуда ва дар рӯзи охират дар оташи дўзах дарафканда мешаванд: *“Касе, ки зайр аз (ойин ва шарияти) Ислом, ойине баргузинад аз ӯ пазируфта намешавад ва ӯ дар охират аз зумраи зиёнкорон хоҳад буд”*(Оли Умрон: 85).

Ва агар мусулмоне ба кофир будани онон муътақид набошад ва ё ба ботил будани динашон шак дошта бошад, худи ӯ низ кофир шудааст.

Қуръон мефармояд: *“Ҳар кас аз гурӯҳҳо ба Қуръон имон наёварад миёодгоҳи ӯ отаи аст”*.

Ҳамчунин Паёмбар (с) дар бораи кофир будани аҳли китоб чунин фармудаанд: *“Савганд ба Худованде, ки ҷони ман ба дасти Ўст, ҳар яҳудӣ ва масеҳие, ки паёми рисолати ман ба ӯ мерасад, бадон имон наёварад, дучори оташи ҷаҳаннам хоҳад шуд”*. (Муслим).

33. Оё зулму ситам ба куффор равост?

Адолат амрест воҷиб Худованд мефармояд: *“Худованд шуморо ба адолату эҳсон амр мекунад”*(ан-Наҳл :90) ва Зулму ситам ҳаром аст. Дар як

ҳадиси қудсӣ Худованд фармудааст: *“Ман зулму ситам карданро ба шумо бандагонаро бар худ ҳаром кардам ва онро низ бар шумо ҳаром гардонидам, пас ба якдигар ситам раво мадоред”* (Муслим).

Ва мазлум рузи қиёмат золимашро ба қазоват мекашад, Паёмбар (с) мефармояд: Оё медонед муфлис кист? Гуфтанд муфлис миёни мо касе аст ки на мол дошта бошаду на дорой, сипас Паёмбар (с) фармуд: муфлисони уммати ман касоне ҳастанд ки рузи қиёмат меоянд бо намозу руза ва закот локин касеро дар дунё дашном додаанд ва касеро тухмат кардаанд ва моли касеро хурдаанд ва хуни касеро резондаанд ва касеро зарбу лат кардаанд, сипас аз ҳасаноташон мегиранду ба онҳо миқдори мазлумияташон додан мегиранд ва вақто ки ҳасаноташон халос шуду зулмҳой кардагияшонро дар дунё напушонд аз хатоҳову гуноҳҳой зулмшудагон гирифта бар сари ин золим мезананд сипас уро гирифта ба оташи дузах хоҳанд партофт. (Муслим) Балки қисос миёни ҳайвонот низ барпо хоҳад шуд.